

Arrest

nr. 227 244 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. Sakhi MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 28 maart 2014, verklaart er zich op dezelfde dag een eerste maal vluchteling.

1.2. Op 29 mei 2015 werd verzoeker bij 's Raads arrest nr. 146 754 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 26 augustus 2015 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

1.4. Op 15 september 2015 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Het beroep tegen deze beslissing werd bij 's Raads arrest nr. 156 979 van 25 november 2015 verworpen.

1.5. Op 29 mei 2017 verklaart verzoeker zich een derde maal vluchteling.

1.6. Op 3 juli 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

1.7. Op 16 maart 2018 verklaart verzoeker zich een vierde maal vluchteling.

1.8. Op 30 maart 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

1.9. Op 17 juli 2018 verklaart verzoeker zich een vijfde maal vluchteling.

1.10. Op 15 oktober 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Bij 's Raads arrest nr. 219 633 van 10 april 2019 werd deze beslissing vernietigd en werd het dossier teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.11. Op 27 mei 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Bayat van origine en hebt u de Afghaanse nationaliteit. Op 28 maart 2018 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming. U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Zarak, gelegen in het district Qarabagh van de provincie Ghazni. Uw vader gaf les aan jongens in het dorp en werd hiervoor bedreigd door de taliban. Nadat uw vader en uw zus vermoord werden en uw moeder en broer vermist bleken, raadde uw oom u aan om het land te verlaten. Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u een taskara voor. Op 24 december 2014 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde recente herkomst uit het district Qarabagh van de provincie Ghazni. Op 29 mei 2015 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. U ging niet verder in beroep.

Op 26 augustus 2015 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. U hield vast aan uw oorspronkelijke verklaringen en voegde toe dat u ondertussen had vernomen dat uw moeder en broer in Iran verbleven. Ter staving van uw verklaringen legde u de taskara van uw vader neer. Op 15 september 2015 besliste het CGVS om deze aanvraag niet in overweging te nemen. U diende een beroep in en de beslissing van het CGVS werd op 25 november 2015 door de RVV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Op 29 mei 2017 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U verwees louter naar uw oorspronkelijke verklaringen. U legde een nieuwe taskara voor. Op 3 juli 2017 besliste het CGVS om ook dit verzoek niet in overweging te nemen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 18 januari 2018 werd u gecontroleerd door een inspecteur van de vervoersmaatschappij De Lijn. Omdat u niet beschikte over een geldig identiteitsdocument werd u opgesloten in het Centrum voor Illegalen te Brugge. Op 16 maart 2018 deed u vanuit het gesloten centrum een vierde verzoek om internationale bescherming. U wijzigde uw verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België en beweerde dat u vele jaren in het buurland Iran verbleef en er sinds uw achtste school liep. U stelde tevens geen familie meer te hebben in Afghanistan. U legde geen documenten voor. Op 30 maart 2018 besliste het CGVS om ook dit verzoek niet in overweging te nemen omdat er geoordeeld werd dat uw nieuwe verklaringen over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België niet wisten te overtuigen. U diende hiertegen geen beroep in.

Op 17 juli 2018 deed u een vijfde verzoek om internationale bescherming. U verklaarde dat u sinds uw tweede of derde levensjaar als vluchteling in het buurland Iran had gewoond. Tevens wijzigde u uw identiteitsgegevens. U beweerde plotsklaps dat uw voornaam niet F. is, zoals u steeds had verklaard,

maar M.. U zou in het verleden ook gelogen hebben over uw geboortedatum en u beweert nu geboren te zijn op 01/01/1373 (Afghaanse kalender, stemt overeen met 21 maart 1994 volgens onze kalender) en niet op 14/10/1371 (4 januari 1993). Tijdens uw eerste verzoek verklaarde u tevens dat u één broer had en één zus terwijl u nu beweert dat u in werkelijkheid één broer en drie zussen hebt. U zou deze in het verleden niet vermeld hebben omdat dit niet paste in uw oorspronkelijk, verzonden, vluchtrelaas. U zou Iran uiteindelijk hebben verlaten omwille van de moeilijke situatie voor Afghaanse vluchtelingen. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: kopieën van vluchtelingenkaarten van uzelf en uw familieleden; een origineel schooldiploma afgeleverd in Iran; tal van schooldocumenten (waaronder puntenlijsten, notities, schoolreglement, een gezondheidsboekje van de school); originele Iraanse medische documenten en twee ziekteverzekeringskaartjes; een kopie van een aankondiging van de Bafia (de Iraanse dienst vreemdelingenzaken); enkele familiefoto's; de taskara van uw vader en een brief van uw raadsman, meester Sakhi Mir-Baz. Na het persoonlijk onderhoud legde u nog een mandaat voor waarin u het UNHCR de toestemming geeft om inlichtingen over u in te winnen dd. 29 augustus 2018.

Op 15 oktober 2018 verklaarde het CGVS uw vijfde verzoek niet ontvankelijk. Er werd immers nog steeds geen geloof gehecht aan uw lang verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. Op 29 oktober 2018 diende u tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U legde bij de RvV nog kopieën neer van de Iraanse vluchtelingenkaarten van uw familieleden die geldig zijn tot 31/03/1398 (21/06/2019), als bewijs dat uw familie nog steeds in Iran woont, uw Iraans diploma secundair onderwijs, dd. 12/10/2010, een Iraanse puntenlijst van de examens die u heeft afgelegd in het schooljaar 2009-2010, en uw (bijna onleesbare) Iraanse studentenkaart van het schooljaar 2011-2012. Op 10 april 2018 vernietigde de RvV de beslissing van het Commissariaat-generaal (zie arrest nr. 219 633). Uw dossier werd teruggestuurd naar het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde recente herkomst uit het district Qarabagh van de provincie Ghazni. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd. Uw tweede verzoek werd door het CGVS niet in overweging genomen en deze beslissing werd eveneens bevestigd door de RvV. Tegen de weigeringsbeslissing inzake uw derde verzoek diende u geen beroep in. Uw vierde verzoek, waarin u verklaarde dat u vele jaren in het buurland Iran verbleef, werd door het CGVS niet in overweging genomen omdat uw verklaringen niet wisten te overtuigen en omdat u deze niet staaft aan de hand van enige documenten. U ging niet in beroep. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Vooreerst dient opgemerkt dat u in het kader van uw eerste vier verzoeken om internationale bescherming steeds hebt verklaard A.F. te heten en geboren te zijn op 14/10/1371 (4 januari 1993). In het kader van uw huidig verzoek wijzigt u plotsklaps bovenstaande verklaringen en beweert u A.M. te heten en geboren te zijn op 01/01/1373 (21 maart 1994). Uw uitleg ter zake, namelijk dat u van plan was om de waarheid te vertellen nadat u uw Iraanse documenten had ontvangen, weet niet te overtuigen (CGVS, p. 2 t/m 4). Daarnaast stelt u dat u één broer en drie zussen hebt terwijl u voorheen verklaarde dat u slechts één broer en één zus hebt (CGVS, p. 4 en CGVS eerste verzoek dd. 13 mei 2014, p. 5). U zou hierover gelogen hebben omdat u in het verleden een vluchtverhaal had verzonden waar niet zoveel

personages in pasten (CGVS, p. 4). Verder verklaarde u nog dat de twee taskara's die u in het verleden hebt voorgelegd vervalsingen zijn (CGVS, p. 3 en 4). Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een verzoeker mag immers te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Het feit dat u in het kader van uw vorige verzoeken moedwillig getracht heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden doet hoe dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft uw huidig vluchtmotief, namelijk uw lang verblijf in het buurland Iran als Afghaans vluchteling, dient opgemerkt dat uw verklaringen en de door u voorgelegde stukken geenszins kunnen overtuigen.

Zo legde u inconsistente verklaringen af over uw taalgebruik. Uw persoonlijk onderhoud werd initieel gevoerd in het Dari (de variant van het Perzisch die gesproken wordt in Afghanistan) tot u aangaf dat het Dari moeilijk is voor u en dat uw Farsi (de variant van het Perzisch die gesproken wordt in Iran) beter is, waarna het onderhoud werd verdergezet in het Farsi (CGVS, p. 5). Na enige tijd stelde u echter dat u toch beter Dari spreekt dan Farsi omdat u al een aantal jaren in België verblijft en Afghaanse vrienden hebt, waarna het onderhoud opnieuw in het Dari werd gevoerd (CGVS, p. 11). Maar, hoe dan ook, kan van iemand die beweert dat hij van zijn achtste tot zijn negentiende onderwijs volgde in Iran verwacht worden dat hij deze taal nog goed beheerst, zelfs na een verblijf van een aantal jaren in Europa.

Vervolgens dient opgemerkt dat uw kennis over de vluchtelingenkaarten en de rechten en beperkingen die gelden voor Afghanen in Iran een aantal opmerkelijke lacunes vertoont. Zo noemt u de kaarten voor Afghanen (waarvan u een aantal kopieën voorlegde) karte mohajerin (vluchtelingenkaart) of gewoon verblijfskaart (CGVS, p. 8). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat bovenvermelde kaarten amayesh kaarten worden genoemd. Er kan dan ook verwacht worden dat u dit spontaan zou hebben vermeld temeer omdat er u gevraagd werd of deze kaarten ook gekend zijn onder een andere naam. Verder blijkt uit de informatie van het CGVS dat het amayesh systeem verschillende genummerde registratierondes kent. Gevraagd naar het nummer van uw laatste kaart antwoordde u dat het 8 of 10 of 6 moet geweest zijn (CGVS, p. 8). Dat u dit niet preciezer kunt aangeven is uiterst bevreemdend. Verder beweerde u dat uw familie de nieuwe amayesh kaarten moesten aanvragen in een plaats genaamd 'urduga' (CGVS, p. 9). Uit bovenvermelde informatie blijkt echter dat het de zogenaamde 'kefalat' centra zijn die sinds 2013 de amayesh kaarten uitreiken. Voorts beweerde u nog dat de laatste twee jaar slechts één persoon per Afghaanse familie een ziekteverzekering kon krijgen (CGVS, p. 14 en 15). Dit houdt echter geen steek en iets dergelijks blijkt nergens uit de beschikbare informatie. U stelde ook dat het voor Afghanen in Iran niet mogelijk is om een simkaart te kopen op hun eigen naam. Zo zou u in Afghanistan beschikt hebben over een simkaart gekocht op naam van een Iraniër (CGVS, p. 9). Uit de informatie van het CGVS blijkt echter dat het de niet-gedocumenteerde Afghanen zijn die geen simkaart kunnen kopen; zowel u als de rest van de familie beschikten, volgens u, wel degelijk over verblijfskaarten. Van iemand die nagenoeg zijn volledige leven in Iran heeft doorgebracht als vluchteling kan verwacht worden dat hij beter op de hoogte is van zaken als bovenstaande.

Gevraagd naar Afghaanse vrienden die u had in Iran antwoordde u dat u wel degelijk Afghaanse vrienden had en dat deze zowel Said, Hazara en Pashtoun van origine waren. U kon echter geen namen noemen van vrienden van Pashtoun origine en uiteindelijk bleek u in het totaal slechts drie namen van Afghaanse vrienden te kunnen noemen met name S.F., S.F. en R., hetgeen uw verklaringen over uw langdurig verblijf in Iran als Afghaans vluchteling nog verder op de helling zet (CGVS, p. 11).

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Wat betreft de kopieën van de verblijfskaarten van uzelf en uw familieleden dient gewezen te worden op uw gebrekkige verklaringen over deze kaarten (zie boven). Bovendien betreft het slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Over de vele schooldocumenten (waaronder puntenlijsten, notities, schoolreglement, een gezondheidsboekje van de school) werd u gevraagd waarom u al deze documenten gedurende jaren had bijgehouden. U repliceerde dat deze een speciale waarde hadden voor u. Gevraagd waarom deze documenten voor u zo waardevol waren wist u enkel te zeggen dat u naar hier kwam en uzelf nu kunt bewijzen, hetgeen nogal bedenkelijk overkomt (CGVS, p. 14). Bovendien stemt de inhoud van het door u voorgelede originele schooldiploma met foto niet overeen met uw verklaringen terzake. Zo verklaarde u dat u de eerste twee jaar van uw schoolloopbaan doorbracht in een Afghaanse school genaamd Ibn Sina. Daarna ging u steeds naar een reguliere Iraanse school (CGVS, p. 10). U verklaarde niet te beschikken over enige documenten van de Afghaanse school (CGVS, p. 14). Uw diploma is echter uitgereikt door de delegatie van het Afghaans Ministerie van Onderwijs in Teheran. De naam van deze school, zoals vermeld op het diploma, is Amiralмоменин, en niet Ibn Sina. Bevreemdend is ook dat op het diploma steeds de namen van de Afghaanse maanden worden gebruikt en niet van de Iraanse, terwijl de lessen worden gegeven in

Teheran. Er kan dan ook geen enkele bewijskracht worden toegekend aan uw schooldiploma. Bovendien blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen, zoals diploma's etc. Hetzelfde geldt ook voor de door u voorgelegde Iraanse medische documenten en de twee kartonnen ziekteverzekeringskaartjes. De door u voorgelegde foto's dateren allemaal van lang geleden. Dat u daadwerkelijk afgebeeld wordt op deze foto's kan niet met zekerheid worden vastgesteld. Hoe dan ook kan hieruit niet afgeleid worden dat u van uw tweede tot derde levensjaar tot aan uw vertrek naar België als Afghaans vluchteling in Iran hebt gewoond. Er werd u tijdens het persoonlijk onderhoud in voorafgaand onderzoek trouwens gevraagd om recenter beeldmateriaal voor te leggen (CGVS, p. 14). U heeft dit tot op heden echter niet gedaan. De kopie van een aankondiging van de Bafia heeft geen betrekking op u persoonlijk. Uw naam staat er ook niet op vermeld. De taskara van uw vader is erg beschadigd en moeilijk leesbaar. Bovendien blijkt uit bovenvermelde informatie van het CGVS tevens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen. Hoe dan ook geeft deze taskara geen enkele indicatie van uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor uw komst naar België. Wat betreft de door u voorgelegde machtigingsbrief waarin u het UNHCR de toelating geeft om informatie over u in te winnen, dient opgemerkt dat deze is opgesteld op naam van M.A. (met vermelding van uw alias in België) en 01/01/1373 (21 maart 1994) als geboortedatum, terwijl u tijdens uw vier eerdere verzoeken verklaarde F. te heten, nooit een andere naam te hebben gebruikt behalve Y.M. in Griekenland en op 14/10/1371 (4 januari 1993) geboren te zijn (CGVS, p. 2 t/m 4; Verklaring DVZ eerste verzoek, vragen 3 en 4, p. 4 en CGVS eerste verzoek 13 mei 2014, p. 3 en 4). Bevreemdend is ook dat deze machtiging gedateerd is op 29.08.2018 terwijl uw advocaat, meester Sakhi Mir-Baz, in zijn schrijven dd. 8 augustus 2018 reeds verklaarde dat u deze machtiging wenste voor te leggen (brief advocaat, p. 1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud in voorafgaand onderzoek dd. 23 augustus 2018 verklaarde u tevens dat uw advocaat de aanvraag bij het UNHCR voor u gedaan heeft en dat u papieren ondertekende (CGVS, p. 17 en 18). In zijn schrijven verwijst meester Sakhi Mir-Baz ook naar algemene informatie over de veiligheidssituatie in de stad Kabul en de situatie van terugkeerders en verwijst hij naar een arrest van een Franse rechter die geoordeeld heeft dat er in Kabul een situatie is van willekeurig geweld. Er dient echter opgemerkt dat deze uitspraak geen betrekking heeft op uw persoonlijke situatie. Bovendien hebben uitspraken of arresten over verzoeken tot internationale bescherming in andere EU-landen geen precedentswaarde in België. Daarnaast dient er op gewezen te worden dat u het CGVS geen zicht biedt op uw opeenvolgende verblijfplaatsen en uw identiteit.

Wat betreft de ter terechtzitting voorgelegde kopieën van de Iraanse vluchtelingenkaarten van uw familieleden die geldig zijn tot 31/03/1398 (21/06/2019), dient er herhaald te worden dat u zelf gebrekkige verklaringen aflegde over de Iraanse verblijfskaarten voor Afghanen en dat u systematisch heeft gelogen over uw beweerd broers en zussen. Bovendien zijn het opnieuw slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. De voorgelegde stukken werpen aldus geen ander licht op bovenstaande vaststellingen aangaande uw beweerd lang verblijf in Iran als Afghaans vluchteling.

Over het ter terechtzitting neergelegde diploma, de puntenlijst en de studentenkaart, stelde de Raad ten slotte vast dat deze documenten ook op naam staan van M.A. en dat op het diploma en de studentenkaart als geboortjaar 1994 staat te lezen, terwijl u in uw vier eerdere verzoeken had verklaard F.A. te heten en geboren te zijn op 14/10/1371 (4 januari 1993). De RvV kon zich niet van de indruk ontdoen dat u heden de identiteit aanneemt zoals vermeldt op de documenten die u heeft voorgelegd in het kader van uw vijfde verzoek, in een poging alsnog internationale bescherming te bekomen. De Raad hechtte dan ook niet de minste bewijswaarde aan het ter terechtzitting neergelegde diploma, de puntenlijst en de studentenkaart daar niet ontegensprekelijk en op objectieve wijze is aangetoond dat dit daadwerkelijk u betreft.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt een rapport bij zijn verzoekschrift (stuk 3).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota vier persartikelen neer (rechtspiegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad stelt vast dat hij in zijn arrest nr. 219 633 van 10 april 2019, bekleed met het gezag van gewijsde, reeds oordeelde dat verzoeker in het kader van zijn vijfde (volgend) verzoek om internationale

bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde in aanmerking komt. Meer bepaald oordeelde de Raad in voormeld arrest als volgt:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 23 december 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers recente herkomst uit het district Qarabagh van de provincie Ghazni. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 146 754 van 29 mei 2015.

Zijn volgend verzoek werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 156 979 van 25 november 2015.

Verzoekers tweede volgend verzoek werd wederom niet in overweging genomen door de commissaris-generaal. Verzoeker tekende hertegen geen beroep aan. Verzoekers derde volgend verzoek, waarin verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België wijzigde en beweerde dat hij vele jaren in het buurland Iran verbleef, werd door het CGVS niet in overweging genomen omdat zijn verklaringen niet wisten te overtuigen en omdat hij deze niet staaftde aan de hand van enige documenten. Verzoeker ging niet in beroep.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn vierde volgend verzoek verklaart sinds zijn tweede of derde levensjaar als vluchteling in het buurland Iran had gewoond. Tevens wijzigde hij zijn identiteitsgegevens, zou hij in het verleden ook gelogen hebben over zijn geboortedatum, en verklaart hij heden dat hij in werkelijkheid twee broers en twee zussen heeft en niet één broer en één zus zoals in het verleden voorgehouden. Verzoeker zou Iran uiteindelijk verlaten hebben omwille van de moeilijke situatie voor Afghaanse vluchtelingen.

Ter ondersteuning van zijn huidig vierde volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: kopieën van vluchtelingenkaarten van hemzelf en zijn familieleden; een origineel schooldiploma afgeleverd in Iran; tal van schooldocumenten (waaronder puntenlijsten, notities, schoolreglement, een gezondheidsboekje van de school); originele Iraanse medische documenten en twee ziekteverzekeringskaartjes; een kopie van een aankondiging van de Bafia (de Iraanse dienst vreemdelingenzaken); enkele familiefoto's; de taskara van zijn vader en een brief van zijn raadsman. Na het persoonlijk onderhoud legde verzoeker nog een mandaat voor d.d. 29 augustus 2018 waarin hij het UNHCR de toestemming geeft om inlichtingen over hem in te winnen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°,

2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt ter ontkrachting of weerlegging van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoeker komt in wezen niet verder dan het volharden in en herhalen van zijn verklaringen, het vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing blijken allemaal uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker onderneemt geen poging om deze vaststellingen te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier, doch beperkt zich tot het minimaliseren en vergoelijken daarvan. Verzoekers stelling zich te hebben gehouden aan de ‘raad’ van de smokkelaar is geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich schuldig maakt aan een ongelijke behandeling van gelijke situaties omdat niet gemotiveerd wordt waarom in andere dossiers de uitleg van een kandidaat-vluchteling dat hij/zij misleid werd door de

smokkelaars wel aanvaard werd en zelfs uitmondde in een beschermingsstatus, daar waar dit niet het geval is in onderhavig dossier, merkt de Raad op dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elke concreet verzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De opmerking als zou de ambtenaar vooringenomen geweest zijn, is niet meer dan een blote bewering. Het feit dat de bestreden beslissing en de daarin opgenomen motieven in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze in casu bevooroordeeld zou zijn geweest. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak omtrent het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' stelt de Raad vast er in casu geen toepassing wordt gemaakt van dit rechtsbeginsel, hetgeen uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt, zodat verzoekers' betoog hieromtrent feitelijke grondslag mist en aan ernst ontbeert.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide wijze gemotiveerd dat de verklaringen van verzoeker en de door hem voorgelegde stukken ter staving van zijn lang verblijf in Iran als Iraans vluchteling in geen geval kunnen overtuigen.

Zo wordt opgemerkt dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over zijn taalgebruik. Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat hij toch beter Dari spreekt dan Farsi omdat hij een aantal jaren in België verblijft en Afghaanse vrienden heeft. Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen vermag echter geen ander licht te werpen op het in de bestreden beslissing opgenomen motief dat van iemand die beweert dat hij van zijn achtste tot zijn negentiende levensjaar onderwijs volgde in Iran, verwacht mag worden dat hij deze taal nog goed beheerst, zelfs na een verblijf van een aantal jaren in Europa.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekers kennis over de vluchtelingenkaarten en de rechten en beperkingen die gelden voor Afghanen in Iran een aantal lacunes vertoont. Verzoeker werpt op dat hij begin 2014 asiel heeft aangevraagd en van hem niet mag verwacht worden om informatie te geven betreffende de plaats waar de nieuwe amayesh kaarten moeten aangevraagd worden, doch overtuigt geenszins daar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt de zogenaamde 'kefalat' centra reeds sinds 2013 de amayesh kaarten uitreikt en verzoeker hiervan weldegelijk op de hoogte had moeten zijn. Naast het feit dat verzoeker niet wist dat zijn familie de nieuwe amayesh kaarten moest aanvragen in de 'kefalat' centra, wist verzoeker evenmin dat de verblijfskaarten voor Afghanen amayesh kaarten worden genoemd, kon hij niet precies aangeven wat het nummer van zijn laatste registratieronde was, stelde hij verkeerdelijk dat Afghanen in Iran geen simkaart kunnen kopen op hun eigen naam, terwijl dit enkel zo is voor de niet-gedocumenteerde Afghanen, en kon hij in het totaal slechts drie namen geven van Afghaanse vrienden in Iran.

Verder wordt omstandig gemotiveerd dat de door verzoeker voorgelegde documenten verzoekers langdurig verblijf in Iran niet vermogen aan te tonen. Verzoeker voert evenwel geen concreet ter weerlegging van deze pertinente vaststellingen. Verzoeker verwijst louter naar het arrest nr. 196 233 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin te lezen valt dat opzoekingen in Amayeshdatabank door UNHCR Teheran niet louter gebeuren op naam doch dat tevens andere persoonsgegevens worden geverifieerd. Verzoeker meent dat dit arrest in zijn geval een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt, doch gaat eraan voorbij dat verzoeker in casu vooreerst helemaal geen document van UNHCR bijbrengt waaruit blijkt dat hij als Afghaans vluchteling in Iran werd geregistreerd, en bovenal dat zijn identiteit te dezen helemaal niet vaststaat. Verzoeker heeft in het kader van zijn vorige vier verzoeken immers steeds verklaard A.F. te heten en geboren te zijn op 14/10/1371 (4 januari 1993) en één broer en één zus te hebben. In het kader van zijn huidige verzoek wijzigt verzoeker plotsklaps bovenstaande verklaringen en beweert hij A.M. te heten en geboren te zijn op 01/01/1373 (21 maart 1994) en twee broers en twee zussen te hebben. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat verzoeker heden de identiteit aanneemt zoals vermeldt op de verblijfskaarten die hij heden voorlegt in een poging alsnog internationale bescherming te bekomen. De machtigingsbrief waarin verzoeker het UNHCR de toelating geeft om informatie in te winnen over hem, is opgesteld op de naam van A.M. waarvan echter niet ontegensprekelijk en op objectieve wijze is aangetoond dat dit daadwerkelijk verzoeker betreft.

De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van het eerste verzoek, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure tot het verlenen van internationale bescherming. Het verwijt dat de commissaris-generaal in casu geen onderzoeksdaden heeft verricht is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de verzoeker om internationale bescherming die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort.

Een loutere verwijzing naar het rapport "Treatment van Returnees" vermag verzoekers vrees niet in concreto aan te tonen. Nergens uit zijn verklaringen is gebleken of en wat hij dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen. Verzoeker legt immers ongeloofwaardige verklaringen af over zijn eerdere verblijfsplaatsen. De Raad benadrukt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad nog steeds in het ongewisse verkeren over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Een onderzoek naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor Afgaanse onderdanen die gedurende vele jaren in Iran hebben verbleven, is te dezen dan ook irrelevant daar geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen over zijn beweerde verblijfplaatsen voor zijn komst naar België noch aan zijn bewering dat hij voor zijn aankomst in België als Afgaanse vluchteling in Iran heeft verbleven.

[...]"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 februari 2019, wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet gevraagd heeft om gehoord te worden en dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden. Verzoekende partij is niet akkoord met een vernietiging omdat zij samen met een aanvullende nota nieuwe stukken wenst neer te leggen en haar vierde asielaanvraag vanuit dit oogpunt moet onderzocht worden. Verzoekende partij legt kopieën neer van vluchtelingenkaarten als bewijs dat haar familie nog in Iran verblijft, een diploma secundair onderwijs, een schoolbewijs en een studentenkaart.

4.2.1. De Raad stelt vast dat de stukken neergelegd ter terechtzitting niet bij machte zijn om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 14 februari 2019 opgenomen grond omtrent het langdurig verblijf van verzoekende partij in Iran als Afghaans vluchteling, te weerleggen of te ontcrachten.

Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde kopieën van de verblijfskaarten van zijn familie, wijst de Raad erop dat verzoekende partij reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken kopieën heeft neergelegd van de verblijfskaarten van zowel hemzelf als van zijn familie. In de bestreden beslissing wordt gewezen op de gebrekkige verklaringen die verzoekende partij dienaangaande heeft afgelegd. Zo wordt opgemerkt dat de kennis van verzoekende partij over de vluchtelingenkaarten en de rechten en beperkingen die gelden voor Afghanen in Iran een aantal lacunes vertoont: "Zo noemt u de kaarten voor Afghanen (waarvan u een aantal kopieën voorlegde) karte mohajerin (vluchtelingenkaart) of gewoon verblijfskaart (CGVS, p. 8). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat bovenvermelde kaarten amayesh kaarten worden genoemd. Er kan dan ook verwacht worden dat u dit spontaan zou hebben vermeld temeer omdat er u gevraagd werd of deze kaarten ook gekend zijn onder een andere naam. Verder blijkt uit de informatie van het CGVS dat het amayesh systeem verschillende genummerde registratierondes kent. Gevraagd naar het nummer van uw laatste kaart antwoordde u dat het 8 of 10 of 6 moet geweest zijn (CGVS, p. 8). Dat u dit niet preciezer kunt aangeven is uiterst bevreemdend. Verder beweerde u dat uw familie de nieuwe amayesh kaarten moesten aanvragen in een plaats genaamd 'urduga' (CGVS, p. 9). Uit bovenvermelde informatie blijkt echter dat het de zogenaamde 'kefalat' centra zijn die sinds 2013 de amayesh kaarten uitreiken. Voorts beweerde u nog dat de laatste twee jaar slechts één persoon per Afghaanse familie een ziekteverzekering kon krijgen (CGVS, p. 14 en 15). Dit houdt echter geen steek en iets dergelijks blijkt nergens uit de beschikbare informatie. U stelde ook dat het voor Afghanen in Iran niet mogelijk is om een sim-kaart te kopen op hun eigen naam. Zo zou u in Afghanistan beschikt hebben over een sim-kaart gekocht op naam van een Iraniër (CGVS, p. 9). Uit de informatie van het CGVS blijkt echter dat het de niet-gedocumenteerde Afghanen zijn die geen sim-kaart kunnen kopen; zowel u als de rest van de familie beschikten, volgens u, wel degelijk over verblijfskaarten. Van iemand die nagenoeg zijn volledige leven in Iran heeft doorgebracht als vluchteling kan verwacht worden dat hij beter op de hoogte is van zaken als bovenstaande."

De Raad ziet niet in op welke wijze het bijbrengen van de verblijfskaarten van haar familie die zij eerder reeds heeft neergelegd, m.u.v. die van F.A., een ander licht vermag op te werpen op bovenstaande vaststellingen. Bovendien betreffen het ook hier terug loutere kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

Wat betreft het ter terechtzitting neergelegde diploma, de puntenlijst en de studentenkaart, stelt de Raad vast dat deze zijn opgesteld op naam van M.A. en waarvan het diploma en de studentenkaart het jaar 1994 opgeven als geboortedatum, terwijl verzoekende partij in het kader van haar vorige vier verzoeken steeds verklaard heeft A.F. te heten en geboren te zijn op 14/10/1371 (4 januari 1993). De Raad acht het niet ernstig dat verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek plotsklaps beweert A.M. te heten en geboren te zijn op 01/01/1373 (21 maart 1994) en twee broers en twee zussen te hebben in plaats van één broer en één zus. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat verzoekende partij heden de identiteit aanneemt zoals vermeldt op de documenten die hij heden voorlegt in een poging alsnog internationale bescherming te bekomen. De Raad hecht dan ook niet de minste bewijswaarde aan het ter terechtzitting neergelegde diploma, de puntenlijst en de studentenkaart daar niet ontegensprekelijk en op objectieve wijze is aangetoond dat dit daadwerkelijk verzoekende partij betreft. Ook overige documenten die verzoekende partij bij de DVS en het CGVS heeft bijgebracht, ontberen overigens blijkens de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen elke bewijswaarde. Zo wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: "Over de vele schooldocumenten (waaronder puntenlijsten, notities, schoolreglement, een gezondheidsboekje van de school) werd u gevraagd waarom u al deze documenten gedurende jaren had bijgehouden. U repliceerde dat deze een speciale waarde hadden voor u. Gevraagd waarom deze documenten voor u zo waardevol waren wist u enkel te zeggen dat u naar hier kwam en uzelf nu kunt bewijzen, hetgeen nogal bedenkelijk overkomt (CGVS, p. 14).

Bovendien stemt de inhoud van het door u voorgelede originele schooldiploma met foto niet overeen met uw verklaringen terzake. Zo verklaarde u dat u de eerste twee jaar van uw schoolloopbaan doorbracht in een Afghaanse school genaamd Ibn Sina. Daarna ging u steeds naar een reguliere Iraanse school (CGVS, p. 10). U verklaarde niet te beschikken over enige documenten van de Afghaanse school (CGVS, p. 14). Uw diploma is echter uitgereikt door de delegatie van het Afghaans Ministerie van Onderwijs in Teheran. De naam van deze school, zoals vermeld op het diploma, is Amiralmomentin, en niet Ibn Sina. Bevreemdend is ook dat op het diploma steeds de namen van de Afghaanse maanden worden gebruikt en niet van de Iraanse, terwijl de lessen worden gegeven in Teheran. Er kan dan ook geen enkele bewijskracht worden toegekend aan uw schooldiploma. Bovendien blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen, zoals diploma's etc. Hetzelfde geldt ook voor de door u voorgelegde Iraanse medische documenten en de twee kartonnen ziekteverzekeringskaartjes. De door u voorgelegde foto's dateren allemaal van lang geleden. Dat u daadwerkelijk afgebeeld wordt op deze foto's kan niet met zekerheid worden vastgesteld. Hoe dan ook kan hieruit niet afgeleid worden dat u van uw tweede tot derde levensjaar tot aan uw vertrek naar België als Afghaans vluchteling in Iran hebt gewoond. Er werd u tijdens het persoonlijk onderhoud in voorafgaand onderzoek trouwens gevraagd om recenter beeldmateriaal voor te leggen (CGVS, p. 14). U heeft dit tot op heden echter niet gedaan. De kopie van een aankondiging van de Bafia heeft geen betrekking op u persoonlijk. Uw naam staat er ook niet op vermeld. De taskara van uw vader is erg beschadigd en moeilijk leesbaar. Bovendien blijkt uit bovenvermelde informatie van het CGVS tevens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen. Hoe dan ook geeft deze taskara geen enkele indicatie van uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor uw komst naar België. Wat betreft de door u voorgelegde machtigingsbrief waarin u het UNHCR de toelating geeft om informatie over u in te winnen, dient opgemerkt dat deze is opgesteld op naam van M.A.(...) (met vermelding van uw alias in België) en 01/01/1373 (21 maart 1994) als geboortedatum, terwijl u tijdens uw vier eerdere verzoeken verklaarde F.(...) te heten, nooit een andere naam te hebben gebruikt behalve Y.M.(...) in Griekenland en op 14/10/1371 (4 januari 1993) geboren te zijn (CGVS, p. 2 t/m 4; Verklaring DVZ eerste verzoek, vragen 3 en 4, p. 4 en CGVS eerste verzoek 13 mei 2014, p. 3 en 4). Bevreemdend is ook dat deze machtiging gedateerd is op 29.08.2018 terwijl uw advocaat, meester Sakhi Mir-Baz, in zijn schrijven dd. 8 augustus 2018 reeds verklaarde dat u deze machtiging wenste voor te leggen (brief advocaat, p. 1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud in voorafgaand onderzoek dd. 23 augustus 2018 verklaarde u tevens dat uw advocaat de aanvraag bij het UNHCR voor u gedaan heeft en dat u papieren ondertekende (CGVS, p. 17 en 18)."

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die voorgaande pertinente vaststellingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten.

[...]

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel bijkomend stuk of element heeft aangebracht nadat het voormelde arrest van 10 april 2019 werd uitgesproken. Het louter opnieuw aanvoeren van hetzelfde verweer en het opnieuw bijbrengen van dezelfde algemene informatie in en bij onderhavig verzoekschrift als reeds aangebracht in het kader van de aan het voormelde arrest van 10 april 2019 onderhavige beroepsprocedure, kan dan ook geenszins een ander licht werpen op 's Raads beoordeling zoals hiervoor geciteerd uit het arrest nr. 219 633 van 10 april 2019. De door verzoeker ter terechtzitting neergelegde persartikels (rechtsplegingsdossier, stuk 9) bevatten evenmin enig element dat alsnog verzoekers voorgehouden verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran aannemelijk zou kunnen maken. Als zodanig wordt deze hiervoor geciteerde beoordeling in onderhavig arrest als hernomen beschouwd.

2.3.2. Wat betreft de vernietigingsgrond die in 's Raads arrest nr. 219 633 van 10 april 2019 is opgenomen, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte worden gesteld dat er *in casu* geen element voorhanden is waaruit kan blijken dat een

verwijdering of terugnrijving van verzoeker naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/2, §2 van de Vreemdelingenwet dat stelt als volgt: "Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de terugnrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4."

Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing besloten als volgt:

"Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3.3. Gezien het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in diens beoordeling dat verzoeker in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER